

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci stěžovatele **M. B.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Volfem, advokátem se sídlem v Plzni, Hankova 8, za účasti **Finančního ředitelství v Plzni**, se sídlem v Plzni, Hálkova 14, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 8. 2006, č. j. 57 Ca 49/2005 – 51,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Odměna **s e** advokátovi JUDr. Jiřímu Volfovi **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 31. 8. 2006, č. j. 57 Ca 49/2005 – 51, zamítl žalobu, kterou se stěžovatel domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Plzni (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 11. 7. 2005, č. j. 6838/05-170, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Finančního úřadu v Plzni (dále jen „finanční úřad“) ze dne 9. 11. 2004, č. j. 260553/04/138980/0304, kterým byla zamítnuta jeho žádost o obnovu řízení ve věci platebního výměru finančního úřadu ze dne 5. 9. 2002, č. j. 235528/02/138980/0304. V odůvodnění krajský soud uvedl, že žalobní bod, že nebyly splněny zákonné předpoklady pro uložení odvodu neoprávněně použitých prostředků státního rozpočtu, neměl naději na úspěch, protože tato námitka nepochybně mířila do zákonnosti pravomocného rozhodnutí, jehož odstranění chtěl stěžovatel cestou obnovy řízení docílit, a nikoliv do důvodů, pro které byl návrh stěžovatele na obnovu řízení zamítnut. Takto formulovanou námitku by byl totiž soud povinen věcně posuzovat v rámci případného

přezkoumání rozhodnutí o uložení odvodu, nikoliv v řízení o povolení obnovy řízení. Druhá žalobní námitka, ve které stěžovatel zpochybnil správnost závěru finančního ředitelství o opožděnosti žádosti o obnovu řízení, je podle krajského soudu neopodstatněná. Stěžovatel vázal důvod obnovy na listinu vydanou Úřadem práce v Plzni (dále jen „úřad práce“) dne 4. 2. 2002. Finanční ředitelství pak v souladu s ust. § 54 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) zkoumalo, ve kterém okamžiku stěžovatel o existenci této listiny a jejím obsahu prokazatelně věděl. Právě s tímto okamžikem totiž zákon spojuje počátek běhu subjektivní lhůty, nikoliv s posledním rozhodnutím, které příslušný správce daně ve věci vydal, jak se mylně domnívá stěžovatel. Z obsahu správního spisu pak vyplývá, že stěžovatel na předmětnou listinu poukázal již ve svém vyjádření v rámci seznámení se zprávou o kontrole dne 5. 9. 2002. Existence tohoto důkazního prostředku mu tedy byla prokazatelně známa nejpozději uvedeného dne a tento den byl určující pro počátek běhu subjektivní šestiměsíční lhůty. Stěžovatel o obnovu řízení požádal až dne 30. 6. 2003, tedy mimo jakoukoliv pochybnost po marném uplynutí subjektivní lhůty. Závěr finančního ředitelství byl proto zcela legální.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., ve které uvedl, že dohodu s úřadem práce neporušil, neboť závazek, že nesmí mít jinou souběžnou činnost nebyl obsahem této dohody a podmínku účasti na sociálním pojištění splnil prostřednictvím jiného právního subjektu. Dále namítal, že na str. 7 napadeného rozsudku je uvedeno zdůvodnění zcela zmatečným způsobem. Dne 5. 9. 2002, který je podle krajského soudu dnem určujícím počátek běhu šestiměsíční lhůty ve smyslu ust. § 54 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, stěžovatel teprve obdržel zprávu o kontrole provedené finančním úřadem. Důvody pro obnovu řízení vznikly až po doručení rozhodnutí Ministerstva financí o zamítnutí žádosti o prominutí datované 2. 6. 2003 a zamítnutí odvolání finančním úřadem ze dne 19. 6. 2003. Podání stěžovatele ze dne 30. 6. 2003 je navazující a v souladu se zákonem. Výzvou k doplnění podání ze dne 8. 8. 2003, č. j. 217887/03/138980/0304 byla žádost přijata a finanční úřad zde netvrdil, že nebyla dodržena šestiměsíční lhůta. Stěžovatel rovněž poukázal na svou obtížnou finanční a sociální situaci. Napadený rozsudek je podle něj v rozporu s Ústavou a se zákony o správě daní a poplatků, a proto požadoval zrušení napadeného rozsudku a také zrušení předmětných platebních výměrů.

Finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovalo souhlas se závěry krajského soudu uvedenými v napadeném rozsudku a navrhlo zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Ke stížní námitce, že stěžovatel neporušil dohodu s úřadem práce, považuje Nejvyšší správní soud za postačující uvést, že to, zda stěžovatel podmínky výše uvedené dohody dodržel či nikoli, není v posuzované věci předmětem přezkumu. Tento stížní bod totiž směřuje proti důvodům, pro které byl vydán platební výměr na odvod neoprávněně použitých prostředků státního rozpočtu republiky, tedy rozhodnutí, jehož zrušení chtěl stěžovatel dosáhnout v případném obnoveném řízení. Toto rozhodnutí však vůbec nebylo, a ani nemohlo být, předmětem přezkumu v řízení o žalobě proti rozhodnutí finančního úřadu o zamítnutí žádosti o povolení obnovy, resp. proti rozhodnutí finančního ředitelství o zamítnutí odvolání. Na to ostatně v napadeném rozsudku zcela správně v souvislosti

s obdobnou žalobní námitkou poukázal i krajský soud a Nejvyšší správní soud se s tímto jeho závěrem plně ztotožňuje.

Tvrzením stěžovatele, že napadený rozsudek je v rozporu s Ústavou a se „zákony o správě daní a poplatků“ se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť takto obecně formulované tvrzení nepodpořené žádnou argumentací nelze považovat za stížní bod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., a není proto možné v tomto směru napadený rozsudek jakkoli přezkoumat.

Jediným relevantním stížním bodem tedy zůstává námitka, že krajský soud chybně posoudil otázku uplynutí subjektivní lhůty pro podání žádosti o obnovu řízení.

Podle ustanovení § 54 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků musí být žádost o obnovu řízení podána do šesti měsíců ode dne, kdy se žadatel prokazatelně dozvěděl o důvodech obnovy řízení, nejpozději však před uplynutím lhůty, ve které zaniká právo daň vyměřit nebo doměřit. Tyto lhůty nelze prodloužit ani povolit navrácení v předešlý stav.

Zákon o správě daní a poplatků tedy stanovuje pro podání žádosti o obnovu řízení subjektivní šestiměsíční lhůtu, jejíž počátek vymezuje okamžikem, kdy se žadatel prokazatelně dozvěděl o důvodech obnovy řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel o existenci listiny vydané úřadem práce dne 4. 2. 2002, kterou odůvodnil svou žádost o obnovu řízení, věděl nejpozději dne 5. 9. 2002, a jeho žádost ze dne 30. 6. 2003 byla proto podána evidentně po uplynutí subjektivní lhůty vymezené ustanovením § 54 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků. Podle Nejvyššího správního soudu nelze tomuto závěru krajského soudu nic vytknout a stěžovatel jej ostatně v kasační stížnosti ani nezpochybnil. Omezil se totiž pouze na tvrzení, že důvody pro obnovu řízení vznikly až poté, co mu bylo v červnu 2003 doručeno rozhodnutí Ministerstva financí, kterým nebylo vyhověno jeho žádosti o prominutí platby, a rozhodnutí finančního úřadu o zamítnutí odvolání proti platebnímu výměru na odvod neoprávněně použitých prostředků státního rozpočtu republiky. Doručení těchto rozhodnutí stěžovateli, resp. skončení řízení o prominutí platby a řízení odvolacího, však podle Nejvyššího správního soudu nemohlo mít žádný vliv na to, kdy se stěžovatel dozvěděl o listině, jejíž existenci odůvodnil svou žádost o obnovu řízení. Zákon o správě daní a poplatků nespojuje počátek běhu subjektivní lhůty pro podání žádosti o obnovu řízení s posledním rozhodnutím finančního orgánu ve věci, ale právě s okamžikem, kdy se žadatel prokazatelně dozvěděl o důvodech obnovy řízení. Na to ostatně správně poukázal i krajský soud v napadeném rozsudku. Tato stížní námitka je proto nedůvodná.

Související tvrzení stěžovatele, že výzvou finančního úřadu ze dne 8. 8. 2003, č. j. 217887/03/138980/0304 byla žádost o obnovu řízení přijata a že v této výzvě finanční úřad nic o nedodržení šestiměsíční lhůty netvrdil, je irelevantní. Citovaná výzva byla totiž pouze úkonem, kterým finanční úřad v souladu s ust. § 21 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků vyzval stěžovatele k odstranění vad jeho žádosti o obnovu řízení, a to proto, že stěžovatel v žádosti ze dne 30. 6. 2003 neuvedl žádné okolnosti svědčící o důvodnosti svého návrhu. V této výzvě tedy finanční úřad nehodnotil, a ani nemohl hodnotit, dodržení lhůty pro podání žádosti o obnovu řízení. Neopodstatněné je také tvrzení, že finanční úřad touto výzvou žádost stěžovatele „přijal“, neboť zákon o správě daní a poplatků takový postup správce daně při posuzování žádosti o obnovu řízení neupravuje.

Ze všech důvodů výše uvedených není napadený rozsudek nezákonný, a proto Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti soudem ustanoven zástupcem advokát a podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. V dané věci však Nejvyšší správní soud zástupci stěžovatele odměnu za zastupování nepřiznal, neboť z obsahu soudního spisu nevyplývá, že by učinil nějaký úkon, za který náleží odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu